

Проповідь на тисячний день війни в Україні

(Львів, Україна, 19 листопада 2024 року)

Пастор
Дмитро Цолін

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Сьогодні, у цей День молитви і покаяння, ми зосереджуємо наші думки і серця на духовних роздумах про найважливіші аспекти наших стосунків із Богом і ближнім. Усвідомлення нашої гріховності та потреби в Божій благодаті, відчуття власної нездатності очистити і вдосконалити себе, а також спрага прощення і любові Христа — ось те, що заповнює нас у цей особливий день. Цього року День молитви і покаяння співпав з 1000-м днем війни в Україні.

Як ми можемо поєднати ці дві події? Напевно, є багато аналогій і асоціацій з різними уривками з Біблії. Але в ці темні дні найбільш звучать у моєму серці слова Нагірної проповіді. Зокрема, одне з Блаженств, проголошених Ісусом у Нагірній проповіді:

«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться»

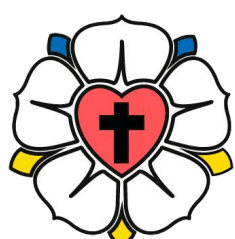
(Мт. 5:9)

Блаженства мають особливу привабливість. Вони проголошують велич тих чеснот, які, з одного боку, добре зрозумілі кожному з нас, а з іншого — є настільки величними і недосяжними, що тільки Божою благодаттю ми можемо втілити їх у своєму житті. Вони відкривають нам природу Царства Божого як присутність Христа в нас, серед нас і поруч з нами. Це єдиний шлях стати *«чистими серцем»*, *«кроткими»*, *«милосердними»*, *«миротворцями»*. Усі ці якості відображають Його Царство і є за межами можливостей смертної людини, чия воля та розуміння щастя спотворені гріхом.

Це висота та недосяжність Блаженств ведуть нас до підніжжя Хреста, до прийняття Божого прощення і зцілення, до життя, відновленого Святим Духом.

«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться».

Ці слова колись здавалися такими простими та зрозумілими на початку мого значущого християнського життя. Можливо, не тільки для мене, але й для багатьох з нас. Шукати миру з усіма людьми, уникати конфліктів, говорити і робити те, що сприяє миру серед тих,

хто поруч з тобою. Це так просто і приємно, чи є в цьому виклик? Я можу сказати, що мені вдалося втілити цю заповідь у своєму житті, і її виконання принесло спокій і радість у моєму серці.

Поки не почалася війна. Тепер для багатьох з нас ця заповідь звучить як виклик, який ми можемо прийняти лише разом із Христом, бо ми не можемо зробити це самі. І справа не лише в хвилях гніву та ненависті, які інколи накочуються на нас до ворогів, що прийшли на нашу землю, щоб убивати, грабувати і руйнувати. Виклик набагато глибший.

Що означає бути «миротворцем»? Можливо, це більше, ніж прагнення до добрих стосунків з нашими ближніми. Це означає приносити Божий мир, який «перевищує всяке розуміння», до розбитих сердець, які його не мають.

Як ми можемо це зробити?

Що сказати людям, які живуть зі смертю кожен день?

Щодня ми отримуємо новини про наших рідних, друзів і земляків, які загинули. Щодня чуємо про нові жертви серед цивільних від ракетних обстрілів у глибині нашої території та бомбардувань міст і сіл біля фронту. Ми чуємо свист крилатих ракет і гул двигунів дронів. У кожному місті є військове кладовище, яке зростає кожного дня.

Як ми можемо говорити про мир, Господи?

«Як прекрасні на горах ноги благовісника, що проповідує мир, що благовістить добро, що проповідує спасіння, що каже Сіону: твій Бог царює!»

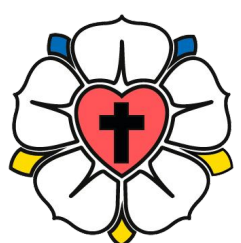
(Іс. 52:7)

Ми молимося за мир в нашій країні вже тисячу днів, але війна триває і по сьогодні, забираючи все більше і більше жертв.

Ми вже тисячу днів просимо Бога про чудо для нас, але чудеса трапляються не так часто, як ми очікуємо. Найдраматичніше переживання — коли ті, за кого ми молимося поіменно, гинуть.

Ми вже тисячу днів боремося з нашим внутрішнім гнівом до тих, хто зрадницьки напав на нашу країну, але вони не показують жодних ознак покаяння чи співчуття.

Ти був з нами, Господи, ці тисячу днів, ми знаємо. Ти даєш втіху і мир серед темряви і порожнечі, серед безнадії.

Ти страждав з нами, Христос, ці тисячу днів.

Що ми скажемо тим, хто не вірить у Тебе?

Де ми можемо знайти правильні слова, Господи, коли наша власна віра зазнає важких випробувань?

Ми також визнаємо, що зараз наша віра піддається нестерпним випробуванням. Але після годин і днів болю та спустошення приходить час втіхи і миру від Святого Духа. З іншого боку, ми усвідомлюємо, що переживаємо щось дуже важливе і глибоке у нашому духовному житті. Це досвід віри, який походить від самого Бога, який не потребує чудес для свого живлення, що підноситься над болем і розчаруванням. Тоді ми переживаємо цей незбагнений мир.

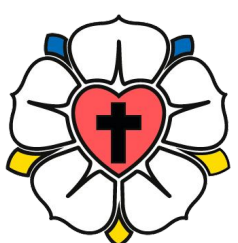
В ці темні дні ми відчуваємо підтримку наших братів і сестер у Христі з інших країн. Ми відчуваємо ваші молитви, чуємо ваші слова заохочення та підтримки, і дякуємо вам за допомогу, яку ви даєте нам і нашій країні. Мир заповнює наші серця, коли ми усвідомлюємо, що ми є частиною Тіла Христового, Церкви Божої.

О Господи, навчі нас ділитися цим глибоким досвідом з нашими ближніми, допоможи нам бути справжніми миротворцями!

Що означає бути миротворцем? Можливо, це означає розуміти біль свого ближнього, знати його моральну природу і не розкривати болючу рану. Миротворення — це не поступки, і лікування болю не є тим самим, що його знеболення. Справжнє примирення неможливе без щирості та відкритості, в якій агресор має визнати свою провину, а не виступати як жертва.

Чи готовий хтось із нас сказати матері загиблого українського солдата, його дружині чи дітям, що десь в Росії інша мати плаче за своїм загиблим сином? Чи готовий хтось із нас прирівняти того, хто загинув, захищаючи свою країну, до того, хто прийшов руйнувати і знищувати цю країну? Особливо, коли останній пішов на війну, щоб заробити гроші на крові. Чи це справжнє примирення? Божий мир — це справедливий мир.

Чи буде у нас сила говорити про безумовне прощення ворогу, який не кається і продовжує вбивати? Чи зможемо ми сказати це батькові, який втратив свою дружину і трьох дочок за одну мить, убитих ракетним ударом? Чи готові ми сказати матерям, чії сини загинули, захищаючи свою країну, що вони такі ж, як ті, хто прийшов

убивати та завойовувати? Чи принесе мир у серце прирівняння захисника до вбивці, жертви до агресора? Божий мир — це справедливий мир.

Тільки через благодать Христа ми можемо досягти істинного миру, істинного примирення і пережити блаженства Царства Божого. Бути миротворцем — це великий виклик, і найбільш важко прийняти його в кризовій ситуації. Лише мир Святого Духа може підняти нас над усіма болючими питаннями і внутрішніми конфліктами серця і дозволити нам пізнати таємницю Божої любові.

«І мир Божий, що перевищує всяке розуміння, буде охороняти ваші серця і ваші думки в Христі Ісусі»

(Филип'ян 4:7)

Дякуємо Тобі, Боже, що Ти був з нами всі ці дні! Ми віримо, що Ти поведеш нас далі.

Дякуємо, Господи, за Твою Церкву, за підтримку наших братів і сестер! Ми віримо, що ми будемо разом у Тілі Христовому навіки!

Дякуємо, брати і сестри у Христі, що ви стоїте з нами в ці дні!

Господи, ми прийняли виклик бути миротворцями, дай нам силу бути ними!

Амінь.

